

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.283 van 13 mei 2015
in de zaak A. 215.571/XIV-36.362**

In zake : 1. XXXXX
 2. XXXXX
 3. XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Ali Acer
 kantoor houdend te 2000 Antwerpen
 Frankrijklei 33 bus 28
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 10 april 2015, strekt tot de cassatie
van het arrest nr. 140.358 van 5 maart 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 15 april 2015 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van
30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

1. De materiële motiveringsplicht is niet van toepassing op jurisdictionele
beslissingen zoals het bestreden arrest. De verzoekers kunnen derhalve niet dienstig
opwerpen dat “het bestreden arrest niet door feitelijke en juridische motieven correct wordt
gedragen”.

Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

2. In de uiteenzetting van het middel achten de verzoekers ook artikel 74/11, § 1, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) geschonden omdat deze bepaling “wel degelijk een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen”.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

In de tweede en de derde aanvankelijk bestreden beslissing staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet met betrekking tot het inreisverbod telkens vermeld dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, dat de betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan het op 11 april 2013 betekende bevel om het grondgebied te verlaten en nog steeds illegaal op het grondgebied van het Rijk verblijft en dat de termijn van het inreisverbod drie jaar bedraagt omdat de betrokkene sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om zijn terugkeer voor te bereiden.

In antwoord op de kritiek van de verzoekers dat de verwerende partij in de aanvankelijk bestreden beslissingen “op quasi automatische wijze” een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar “zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekers en de duur van het inreisverbod”, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest dat in de aanvankelijk bestreden beslissingen evenwel wordt verwezen naar het feit dat de verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan de op 11 april 2013 betekende bevelen om het grondgebied te verlaten, dat zij nog steeds illegaal in het Rijk verblijven en sedert de betekening van die bevelen nog geen enkele stap hebben ondernomen om hun terugkeer voor te bereiden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt ook vast dat de verzoekers niet toelichten welke specifieke omstandigheden in hunnen hoofde ten onrechte niet zouden zijn onderzocht.

Zoals de verzoekers terecht laten gelden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de hierboven aangehaalde motivering van het bestreden arrest blijkt echter dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk heeft nagegaan of de aanvankelijk bestreden beslissingen concreet zijn gemotiveerd wat betreft de duur van het inreisverbod en daarbij uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat er te dezen geen sprake is van een automatisme bij het opleggen van de maximumtermijn van drie jaar. De verzoekers ontkrachten ook niet de vaststelling in het bestreden arrest dat zij op geen enkele wijze toelichten welke specifieke omstandigheden ten onrechte buiten beschouwing zouden zijn gelaten in de aanvankelijk bestreden beslissingen. Anders dan de verzoekers voorhouden, legt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met die vaststelling en in het licht van de gegeven motivering geen omkering van de bewijslast op.

Het enige middel is in die mate kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

- 1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.**
- 2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 600 euro, elk voor een derde.**

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op dertien mei tweeduizend vijftien,
door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams